

A párduchoz hasonló vadállat és a bárányhoz hasonló vadállat

A leányfalui lelkigyakorlat harmadik elmélkedése (2014)

A párduchoz hasonló vadállat (folytatás)

Az üzenetekből kitűnik, hogy a vörös sárkány a kommunizmus, a „párduchoz hasonló fekete vadállat” pedig a szabadkőművesség. A szabadkőművesség istenkáromlásra akarja rávenni az embert. Ezek a szervezetek eszközök a Gonosz kezében. Nem azt jelenti, hogy aki belépett közéjük, az biztosan rossz ember, mert közülük is voltak és vannak jó szándékúak. De, mondjuk, egy vasútállomáson vagyunk: ott sem mindegy, hogy melyik vonatra szállunk fel, mivel azok más-más irányba tartanak. Hasonlóan ehhez nekünk sem mindegy, hogy a Katolikus Egyházhhoz tartozunk-e vagy a szabadkőművességhez. Mondhatják sokan: azok is lehetnek jó emberek. Tudjuk, hogy 33 fokozatuk van. Sokak szerint az alsó fokozatokban levők még nem tudják, mit gondolnak a 33. fokozatban lévők, tehát a legfelsőbb vezetők. Az egész szervezetet homály fedi. „Fekete”, tehát sötét, hogy ne lehessen tudni a szándékukat. A kormányokba beszivárognak, bent vannak, és azon kívül nagyon sok helyen. Ha valaki nem az ő malmukra hajtja a vizet, nagyon ügyesen félreteszik, „esetleg” munka nélkül marad. A karrierizmusa aligha halad előre. Természetesen a papok közé is iparkodnak befurakodni. Többek közt ezért is veszélyes az, ha valamelyik egyházi személy „szép karriert akar befutni”. Mondjuk: szeretne esperes lenni, esetleg prelátus lenni? Talán éppen püspök? Vagy nagyobb plébániát is betölthetne? Biztos, hogy ezeket a tisztségeket valakinek be kell töltenie. Azonban az is biztos, hogy egy nagy kísértési lehetőséget nyújt a Gonosznak. Ilyen „kísértési lehetőség” fordult elő a kommunizmus idején a békepapokkal. Ismerős a békepapi mozgalom. A szabadkőművesség is iparkodik beszervezni a papokat, igyekszik befurakodni mindenhova.

A szabadkőművesek Isten törvényeit igyekeznek aláaknázni. Az Egyház tisztán és egyértelműen azt mondja: tartsd meg Isten törvényeit! Jézus világosan kihangsúlyozza, hogy Ő nem azért jött, hogy eltörölje a törvényeket és a prófétákat, hanem azért, hogy beteljesítse azokat. Ma sincs eltörölve a Tízparancsolat. Isten és az Egyház előtt ma is érvényben van. Az nem igaz, hogy idejét múlt, ósdi hagyomány lenne, melyet minden következmények nélkül el lehet dobni. Persze ezt a szabadkőművesség és a kommunizmus igyekszik elhitetni.

Jézus beteljesíteni jött a törvényt, nem eltörölni. A szeretet törvénye a tökéletesség törvénye. Az Egyház tanítja, hogy erényesen éljünk. Sok erény van, például: a hit erénye, a remény erénye, a szeretet erénye, a bölcsesség, a lelki erősség, az igazságosság, a mértékletesség, az alázatosság erénye és így tovább. Az 1989. június 3-ai üzenetből érthető, hogy a szabadkőművesség ezt is keményen támadja. Ezek helyébe a hét főbűnt propagálja, és mindazt, ami eltávolít Istentől. Azzal csábít, hogy okosabbat ad helyette, most már haladó szellemű dolgokra van szükség, nem „ósvi, begyepesedett” erkölcsi normákra. Talán jók voltak ezek valamikor, de most már „túlhaladottak”:

„A hét erénnyel, az isteni és a sarkalatos erényekkel szemben, amelyek az isteni kegyelemben merült élet gyümölcsei, a szabadkőművesség a hét főbűnt terjeszti, amelyek a megrögzötten halálos bűnben töltött élet gyümölcsei. A hittel szembe állítja a kevélységet, a reménnyel a bujaságot, a felebaráti szeretettel a főséviséget, az okossággal a haragot, az erősséggel a restséget, az igazsággal az irigységet, a mértékletességgel a torkosságot.” (1989.06.03.)

Vizsgáljuk csak meg ezeket az erényeket párhuzamosan azokkal a főbűnökkel szemben, amelyeket a szabadkőművesség kínál.

A hit erénye

Mit ajánl a „párduchoz hasonló fekete vadállat”? A helyett, hogy az ember az isteni kinyilatkoztatást elismerje, és hittel válaszoljon a szerető Istennek, rábízva magát a Mindenhatóra, hagyja, hogy Ő vezesse az életben az örök élet felé, ezzel szemben a szabadkőművesség az emberi értelmet helyezi előtérbe. De hogyan?

Meg kell említenünk, hogy a teológiában is szükséges használni az értelmünket. Egy átlag hívő ember sem nem fanatikus, sem nem fatalista. A szabadkőművesség azonban azt terjeszti – az emberi értelmet előtérbe helyezve –, hogy az ember csak azt fogadja el, amit az értelem, az „ész” felfog. A műszaki fejlettséget, a haladást isteníti. Az a legfontosabb és Isten már másodrangú, tehát nem számít. E befolyás következtében sokan azt hiszik, hogy egyenrangúak, ha nem nagyobbak az Istennél.

Az ésszel azonban nem lehet mindent felfogni, mivel a valóság sokkal nagyobb, mint az emberi elme kapacitása. Istenről, mennyországról, a hitigazságokról mind többet megismerhetünk, állandóan bővíthet a tudásunk, de teljesen nem tudjuk felfogni, mert mi emberek teremtmények vagyunk. Ezért az értelmünk véges, de Isten végtelen. Avilai Nagy Szent Teréz egyszer megpróbálta elmagyarázni a mennyország nagyságát egy példával. Ha egy egyszerű embert, aki nem látott kincseket, nem ismeri azokat, bevezetik egy kincseskamrába, mely teli van szebbnél szebb kincsekkel, ékszerekkel. Aztán megkérdezik tőle, hogy mondja meg, mit látott? Az pedig a csodálkozástól elrezenyűlve próbálja elmagyarázni, hogy annyi sok minden csillogó-villogó gyönyörűségeket látott, de hogy mi minden található ott, azt szavakkal nem tudja elmondani. Fogalma sincs, hogy mik azok. Így a mennyország is sokkal több, mint amit mi meg tudunk érteni, fel tudunk fogni.

Vigyázzunk az „arányokkal”. Gyakran szoktam a gyerekektől megkérdezni, hogy ki az okosabb, az ördög vagy te? A válasz legtöbbször az, hogy: „Én, én!” De ez nem így van, mert az ördög is angyal, csak bukott angyal, gonosz angyal, elkárhozott angyal. Tehát sokkal többre képes, mint mi, a testhez kötött emberek.

A szabadkőművesség felhasználja a tudományt az Isten ellenes tervében és cselekedeteiben. A tudomány egy szükséges, önmagában hasznos és jó dolog, de a lényege mindig az kell, hogy legyen, hogy az igazságot kutassa. Ami Istentől származik, az mind igazság, mivel Isten nem tévedhet, és nem csaphat be senkit. És ha a természettörvények is Istentől származnak, és az isteni kinyilatkoztatás is, akkor a kettő nem mondhat egymásnak ellen. Ezt még az első Vatikáni Zsinat hangsúlyozta. Az természetes, ha egy állításellent mond egy másiknak, akkor az egyik téves. A tudomány célja nem más, mint az igazság keresése, nem pedig egy elméletnek minden áron való igazolása.

Istent próbálják mindenünnen száműzni, vagy szidni, vagyis: Milyen Isten az, aki megengedi ezeket a szörnyűségeket, ami a világban nap mint nap előfordulnak, és nem gátolja meg? Miért nem segít?

Van egy kis anekdota ezzel kapcsolatban. Az egyik ember bement a borbélyhoz, és a borbély nagyon mérgeledött, hogy nincs Isten. Itt van ez a sok szenvedő ember. Ha lenne Isten, akkor törődne velük is és mindenkivel. Gondolkodott ez az ember, hogy mit válaszoljon. Láta, hogy nincs értelme vitatkozni. Kiment. Alighogy kilépett az utcára, meglátott egy torzonborz, hosszúhajó embert, zsíros csúnya, hosszú szakállal. Visszalépett, és mondta: Nos, borbélyuram, nézze csak! Ott van ez az ember. Nincs megborotva, megnyiratkozva. Mivel nincs megnyiratkozva, ebből az következik, hogy nincs borbély. A borbély elnevelte magát, és azt válaszolta, hogy itt van ő, a borbély. Persze hogy van borbély. Hogy lehet ezt letagadni? Mire az ismerőse azt válaszolta: Ha lenne borbély, akkor már rég megnyirta volna. A borbély pedig azt válaszolta: Hogyan nyírnám meg, amikor nem jön be hozzám? Mire az első ember azt mondta: Nos, látja? Hogyan mondhatja azt, hogy a jó Isten segítsen, ha maga nem megy Hozzá, nem folyamodik az Istenhez?

A remény erénye

A remény magába foglalja azt, hogy reménykedem abban, hogy Isten megsegít, van jövőnk, és hogy egyszer bejutunk a mennyországba. Isten, a történelem vezetője vezet bennünket és gondoskodik rólunk. Most sem hagyott el bennünket. Szóval a világ megújul, s vár ránk az örök boldogság. Még ha valakinek az élete reménytelenné válik is, tegyük fel, hogy az orvos bejelenti a súlyos tény, azt, hogy sajnos rákja van a betegnek, és hogy csak néhány hónapot garantál neki, akkor is megmarad a remény, mert a hívő emberre akkor is az örök élet vár, és van feltámadás. Istenbe akkor is lehet kapaszkodni.

A remény ellen a gonosz a bujaságot, vagyis a szexet isteníti. Az ember élvezze csak az életet! Hogy mi lesz holnap, holnapután, a szabad szexben elmerült egyén alapíthat-e vagy sem családot, azzal ne törődjön. Pillanatnyilag élvezze az életet, és menjen szórakozni. Tegye, ami éppen neki tetszik. És a remény fokozatosan elvész.

A szeretet erénye

Milyen jó, gyönyörű, amikor egymást szeretik az emberek, amikor egymásért áldozatot hoznak. A Gonosz, akinek az eszköze a szabadkőművesség, a fősvénységet helyezi előtérbe a szeretet helyett. Azt tanítja, hogy magaddal törődj, ne a felebarátoddal. A pénzt istenítsed, hogy minél több legyen belőle. Tehát azon van, hogy a mások iránti szeretet helyett az önzés, az önszeretet növekedjen, ami ellene mond a krisztusi szeretetnek.

Szűzanya gyermekei számára Isten a szeretetet. Az isteni szeretet leginkább a Fiúisten keresztáldozatában sugárzik. Az igazi emberi szeretet is kilép önmagadból, és az embertársai felé fordul. Igyekszik segíteni rajtuk. Ez lemondással, önuralommal, önfegyelmével és kereszthordozással jár. De ez a jézusi út nem egyenlő az önzéssel.

Okosság erénye

Az okosság erényében benne van az erkölcsös jó döntés, hogy a lehetőségek közt a legjobb megoldást válassza az ember. Nagyon gyakran tapasztaljuk, amikor az embereket megkérdezzük, hogy mit akar, mit választ? Gyakran a válasz az, hogy ami kényelmesebb, ami által az életet jobban tudják élvezni. Vigyázat, mert nem mindig az a jó, ami a legkönnyebb, és ami a legkényelmesebb! A munkásnak is kényelmesebb lenne tovább aludni, nem menni el dolgozni, de az otthon maradás azzal járna, hogy elveszítené a munkahelyét. Tehát ha van egy kicsi okosság benne, akkor fölkel és elmegy a munkahelyre és dolgozik. Akkor remélheti a fizetést, amiből a családja megélhet. A szabadkőművesség az okosság ellen inkább a haragot reklámozza, amely ellenségeskedéshez, megoszláshoz vezet. A filmekben is gyakran az a valaki, aki „oda tud csapni”, aki „oda tud mondani” stb. Pedig nem az erőszak, hanem a türelem, okosság és bölcs megfontolás által jutunk el a helyes döntésekhez.

Lelki erősség erénye

Arról van szó, hogy legyen erőnk a jó mellett kitartani, még akkor is, ha ezért a kitartásért „kapunk is a fejünkre” vagy háttérbe szorítanak. Az apostoloknál a lelki erősség Pünkösöd előtt „gyengélkedett”. Mikor a Szentlélek Úristen leszállt rájuk, erő áramlott beléjük: nem fizikai erő, hanem lelki erő, és így ki mertek állni a tömeg elé. Azelőtt féltek. Ezért bezárkóztak. Akkor pedig bátran kinyitották az ajtót és kiléptek a tömeg elé. Nyíltan megmagyarázták, hogy a Szentlélek Úristen szállt le rájuk. „Tudja meg Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Isten Urrá és Messiássá tette azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek” (ApCsel.2,36). Lehet, hogy ha előtte néhány nappal korábban ezt ki merték volna mondani, a nép meglincselte volna őket. Ötvenkét nappal korábban Pilátus előtt azt skandálta a nép, hogy: „Keresztre vele!”, „Halál reá!”, „Feszítsd meg őt”, tehát Jézus halálát követelték. De Pünkösöd napján az apostolok bátran kiálltak a nép elé. A Lélek a hallgatóságban is működött.

A lelki erősséggel szemben a Gonosz a restséget terjeszti, és hogy féljünk a közvéleménytől is, vagyis attól, hogy jaj, „mit mondanak rólam”. Befolyásolásról van szó, hogy az illetőnek „esetleg”, a sajtóba kerül a neve, „esetleg” rossz híret keltik a média segítségével. Ma már igen gyakori a rágalom. Pedig ha egyszer „valakit befeketítettek”, akkor annak a „becsületét nagyon nehéz tisztává mosni”.

Igazságosság erénye

Arról van szó, hogy mindenkinek adjuk meg azt, ami neki jogos. Az igazság ellen a szabadkőművesség az irigységet terjeszti. Irigységből az egyik ember rosszat tesz a másiknak. Az irigység marakodást szít.

Mértékletesség erénye

Aki a mértékletesség erényét tudja gyakorolni az élet minden terén, annak nem árt meg az sem, ami másokat tönkre tesz. Például szabad-e pálinkát inni? Mértékletesen igen. De ha valaki nem tartja be a mértékletességet és leissza magát, az olyan visszaszító, és előbb-utóbb részegeskedéshez vezethet! Szabad-e szórakozni, mondjuk egy lakodalomban? Mértékletesen igen. De ha az egyén nem szab határt, hanem sok éjszakát átmulat, akkor már az álomosság miatt sem tudja a feladatát teljesíteni. Szükséges, hogy mindig ott legyen pozitív ellensúlyként a mértékletesség. Olvasni, tévét nézni, a mértékletesség erényét szem előtt tartva miért ne? Jól tudja az idejét beosztani az, aki a mértékletesség erényét tudja gyakorolni. Van idő az imára, van idő a munkára, a köteleességek elvégzésére. És ha valaki a mértékletesség erényét nem tartja be, akkor könnyen az élete züllésbe torkollik, vagy egyik végletből a másikba esik.

Mértékletesség helyett a torkosságot, az örömök, élvezetek hajhászását kínálja a szabadkőművesség. Hányan úgy gondolkodnak, hogy miért ne, hiszen amikor olyan kellemes az élvezetek hajhászása? És terjed a szórakozás bálványja.

Szent Imre hercegről mondják, hogy ő is részt vett a szórakozásokon, a báli mulatságokban. Azonban egy bizonyos idő múlva egyszer csak azt mondta, hogy most már ebből elég. Lelépett. Így maradt neki ideje imádkozni és kialudni magát. Másnap biztos pihenten ébredt föl és el tudta végezni a kötelességeit.

A szabadkőművesség célja, hogy az embereket elvonja attól – mondja a Szűzanya az 1989.06.03-i üzenetében – hogy Istennek megadják a rázánt időt, a tiszteletet, imádatot, hogy ne tartsák meg a Tízparancsolatot, az erényeket se, hogy a lelkek a bűn sötét rabságába kerüljenek. És ha ezt eléri, akkor a halál után a becsapott lelkek könnyen a pokolba kerülhetnek. A Gonosznak a célja pont az, hogy a pokolba vigye a lelkeket. Ezért mindent megtesz, hogy az emberek lehetőleg mind távolabb kerüljenek Istentől, és mind inkább a bűn rabságába. A bűnt úgy ajánlja, mint a „szabadság újfajta gyakorlását”. A bűn azonban rombol, hasonlóan, mint például a pálinka. Szabadon meg lehet kóstolni, meg lehet inni, egyszer, kétszer, háromszor, de egyszer csak rászokik az ember, és már nem tudja elkerülni. Ilyen a drog is. A saját anyját is képes megölni a drogos, csak hogy droghoz jusson.

A Szűzanya az ő Szeplőtlen Szívének a biztos menedékét kínálja fel nekünk a fekete vadállat ellen. Vezet, üzeneteivel biztat bennünket, hogy tartsuk csak meg a Tízparancsolatot, meg az Isten többi parancsolatát. És járuljunk a szentségekhez: növekedjék a gyakori szentgyónás, a gyakori szentáldozás. Éljük vele, erősítsük a hitünket!

Bárányhoz hasonló vadállat

Ne feledjük, a Gonosznak a végső terve nem más, mint az Egyház elpusztítása, és ezzel nem viccel. Ezzel a veszéllyel szembe kell néznünk. De Jézus szavai bátorítanak: „Te Péter vagy. Erre a sziklára építem Egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta” (Mt. 16,18). Tehát az Egyház nem dől meg. Jézus erre a garancia. Amint látjuk, a Szűzanya üzenetei által, hogy a Sátán három felől támadja az Egyházat.

Nyílt hatalommal, üldözéssel a kommunizmus által. Sok-sok papot, híveket, sőt püspököt is bebörtönöztek, koncentrációs táborokba vittek, és az erhurcoltak közül többen vértanúk is lettek.

Titokban támad: a jó látszata alatt akarja becsapni az embereket a szabadkőművesség által. Rá akarja venni az embereket az istenkáromlásra, Isten törvényeinek és az erényes életnek a visszautasítására.

A harmadik – nem elégszik meg mindezzel, a hazugsággal, meg a nyílt üldözéssel hanem – be akar hatolni az Egyház belsejébe.

„Mint Édesanyátok, mindenekelőtt figyelmeztetni kívántalak benneteket arra, amely ma az Egyházat a sok ördögi támadás részéről fenyegeti, és annak elpusztítására törekszik. Ennek végrehajtására emelkedik ki a szárazföldről egy vadállat, amely bárányéhoz hasonló két szarvat visel és a tengerből jövő fekete vadállat segítségére siet” (1989.06.13.).

Az önfelajánló imában is imádkozzuk: „Isten szent templomába behatolt a megszenteltelenítés”. És miért hatolt be? Azért, hogy ott romboljon. Nem építeni akarja, hanem lerombolni az Egyházat. Ez a végső célja. Az egyik üzenetben mondja a Szűzanya, hogy a Gonosz odadobta neki a kihívás kesztyűjét. Kihívta a Szűzanyát, mondván: te az Egyház Édesanyja vagy, én az Egyházadat megsemmisítem. Elsősorban Jézusé az Egyház, de a Szűzanya is magáénak tartja, meg hát mi is a magunkénak tartjuk az Anyaszentegyházunkat! Mi kicsikék vagyunk az Úr Jézushoz, meg a Szűzanyához képest, de mi is tagjai vagyunk ennek az Egyháznak. És a Gonosz az Egyházunkat akarja megsemmisíteni. A Gonosz nem akar megalázkodni, pedig nagyon jól tudja, mi vár rá: a végén a biztos vereség. Ennek ellenére akkor is biztos győztesnek akarja kinyilvánítani magát.

Kicsoda is ez a bárány? Maga az Úr Jézus Krisztus. Most pedig a „Bárányhoz hasonló vadállatról” beszélünk... Az üzenet szerint az Úr Jézus Krisztushoz hasonlóvá mutatja magát az a vadállat, de akkor is vadállat, és nem az Úr Jézus. Csak úgy álcázza

magát, mintha az Úr Jézus lenne. A gonosz, a Sátán, majmolja a jó Istent. Nem hagyja annyiban, hogy csak kívülről támadja meg az Egyházat. Már a kommunizmus alatt is, a békepapok által próbált az Egyház belsejébe behatolni, kisebb, nagyobb sikerrel. Karrierizmus által, stb. szedte az áldozatokat. Most még jobban be akar hatolni az Egyház belsejébe, hogy azt teljesen lerombolja. Mindenféleképpen rombolást akar csinálni, hogy minél több lelket vigyen az örök kárhozatba. Nem Isten az, aki az örök kárhozatba akar bárkit is dobni. Csak amikor az ember nem hajlandó Istenről hallani sem, még a halál pillanatában sem, akkor a Gonosz elkapja, mert nem az Istenbe kapaszkodik. A lélek akkor döbben rá a katasztrófára, amikor a Gonosz a szemébe röhög: Most már az enyém vagy az örök kárhozatban. Erre a szerencsétlen lélek: De én nem ezt akartam! – de hiába, hisz ekkor már késő. Nem mindegy, hogy földi életünkben élünk-e a szentségek adta lehetőséggel, azokkal a természetfeletti kegyelmekkel, melyek a Mennysországba segítenek, vagy valaki úgy él, hogy az az életmód a kárhozatba vezet.

A Sátán be akar hatolni az Egyházba, és le akarja azt rombolni. Ezt tartalmazza az 1989. június 13-ai üzenet. Elmondja a Szűzanya ebben az üzenetben, hogy a Gonosz hogyan akarja az Egyházat megsemmisíteni. Kiemelkedik a szárazföldből egy vadállat, amely báránnyhoz hasonló, két szarvat visel, s a tengerből jövő fekete vadállat segítségére siet. Voltaképpen egy hatalom, egy eszköz, egy szervezet emelkedik ki a Sátán segítségével. Ez még szörnyűbb, mint egy földi vadállat.

A bárány az Ószövetségben mit jelent? Általában áldozatként használták. Feláldozták a nép bűneiért, vagy hálából Istennek. Mit mond Keresztelő Szent János Jézusnak, amikor megkereszteli? Hogy mutatja be a népnek? „Nézzétek, az Isten Báránya. Ő veszi el a világ bűneit.” (Jn 1,29) Tehát áldozati bárány lesz a világ bűneiért. Mi utólag már tudjuk, hogy Jézus a kereszten vált áldozati báránnyá. Ez nekünk most már világos. De az ottani népnek is ezt jelentette, hogy valamilyen áldozat lesz ez a Jézus, aki elveszi a világ bűneit. A világ bűneiért lesz feláldozva. Mert minden évben a főpap áldozatot mutatott be, egy bárányt, amelyet le kellett vágni, föláldozni (nem maradhatott életben) a nép bűnei miatt. Jézus is áldozat lett a világ bűnei miatt. A bárányt ezt jelenti.

„A vadállat két, a bárányéhoz hasonló szarvat visel a fején. Az áldozat szimbólumához szorososan kapcsolódik a papság szimbóluma: a két szarv. A főpap két szarvval ékesített süveget hordott az Ószövetség idején. Az Egyház püspökei kétszarvú mitrát viselnek papságuk teljességének jeléül. A párduchoz hasonló fekete vadállat a szabadkőművességet jelképezi, a báránnyhoz hasonló kétszarvú vadállat pedig az Egyház belsejébe beszivárgott szabadkőművességet jelzi, vagyis az egyházi szabadkőművességet, amely főként a főpapság tagjai között terjedt el” (1989.06.13.).

Tehát azt kell tudni, hogy a Sátán behatol az Egyház belsejébe. A legbelsőbb részébe: *„Amikor Fatimában azt jövendöltem nektek, hogy a Sátán behatol az Egyházba, akkor azt adtam tudotokra, hogy a szabadkőművesség beszivárog az Egyház belsejébe. Ha a szabadkőművességnek szándéka vesztükbe vinni a lelkeket, rábeszélve őket a hamis istenség kultuszára, akkor az egyházi szabadkőművesség célja Krisztusnak és Egyházának tönkretétele, új bálványt, vagyis hamis Krisztust és hamis Egyházat alkotva” (1989.06.13.).*

Hamis Egyházban magába foglalódik a hittagadás, az apostasia. A „hamis Krisztus”, úgy tűnik, mintha egy külön személy lenne, egy emberi „valaki”, vagyis az Antikrisztus.

Ne feledjük, Jézus az út, az igazság, és az élet. Ez ellen megy, ezt akarja a Gonosz – behatolva az Egyház belsejébe – lerombolni. Azt akarja elérni, hogy Jézust ne vegyék útnak, semmiképpen sem az egyedüli útnak a Mennyei Atyához, majd pedig hogy ne ismerjük el azt, hogy ő az igazság és ő az élet. De menjünk csak lépésről lépésre, mind a hármat vizsgáljuk meg. Milyen értelemben út, igazság és élet az Úr Jézus, és a Gonosz milyen értelemben akarja mindezt lerombolni?

Jézus az út

Jézus mondja, hogy Ő az út, amelyik a Mennyei Atyához, a mennysországba vezet. Szent Pál olyan világosan kifejti: nincs más üdvösség, csak Jézus Krisztusban. Ezt II. János Pál pápa is az egyik enciklopédiájában megismétli. Tehát Jézus Krisztus által jutunk be a mennysországba. Még azok is, akik saját hibájukon kívül esetleg nincsenek megkeresztelve, de lelkiismeretüket követik, és tiszta szívből keresik az igazságot. Isten megadhatja azt a rendkívüli kegyelmet, hogy üdvözljenek, de azok is Krisztus által, Krisztus halála és feltámadása által valamint az Egyház, a Katolikus Egyház által közvetített kegyelmek által jutnak be a mennysországba. Hogyan, miképpen? Ez egy titok. Majd megtudjuk. De ez nem az üdvösség normális útja. Ezen az úton nagyon veszélyes Jézus nélkül járni, mert Jézus az, aki a mennysországba juttat, vezet minket. Úgy látszik, az Úr még az ember halála előtt valami rendkívüli kegyelmet adhat az embereknek, hogy megtérjenek, de a Gonosz is pont akkor támad kegyetlenül, rendkívüli módon, mert tudja: az utolsó alkalom, hogy elvigye a haldokló lelkét.

Jézus a mi utunk, aki a szentségeken, a szentmisén, az Oltáriszentségben történő találkozón keresztül vezet minket a mennysországra felé. A szabadkőművesség támadja Jézus jelenlétét az Oltáriszentségben. A szentmise jellegét is le akarja degradálni egy családi vagy baráti összejövetelre, egyfajta „családias lakomára”. Igen, a szentmisének megvan a lakoma jellege is, de attól sokkal több! Erre a lakomára az Úr Jézus jön le. Ő a vendéglátó, és Ő az étel is. Saját Testét, Véréát adja ételül, italul.

Az egyházi szabadkőművesség ápolja a keresztény Katolikus Egyház és a többiek összeolvadását. Az ökumenizmusban mi lesz? Többször hallani az Oltáriszentség körüli nagy válaszütről: vagy vissza kell térjenek mind az Oltáriszentséghez, az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztushoz, vagy pedig a Katolikus Egyház, hogy „ne sértse meg” emezekhez, hagyja el az Oltáriszentségben jelenlévő Krisztus imádatát. Az Oltáriszentség elvetése azonban hittagadás lenne.

A végső dolog még hátra van. Amint tudjuk, a helyzet az, hogy Magyarországon a híveknek még a 10 százaléka sem vesz részt a vasárnapi szentmiséken. Így van ez Vajdaságban, Délvidéken is.

Az Oltáriszentség előtti tisztelet, az Istennek kijáró tisztelet ma már kérdéses sokak számára. Annak idején a királyok, a hatalmasságok előtt is térdet hajtottak az emberek. De a Szentségi Jézus előtt úgy térdelünk le, mint Isten előtt! Ezt „nem egy darab kenyér előtt” tesszük, hanem az Oltáriszentségben titokzatosan jelenlevő Jézus előtt. Mert kenyér színe alatt van ott az Oltáriszentség, tehát maga az élő Jézus! Az többé már nem egy közönséges kenyér! És Máriának itt mi a célja? Az ellenkezője, mint ami a szabadkőművességé. Az Ő célja nem kisebb, mint visszavezetni az emberiséget az ő Urához, Istenéhez, Jézus Krisztus által. Tehát igenis Jézus az út, az igazság és az élet. Ezt fogadjuk el. Az Oltáriszentségben jelen lévő Jézust imádjuk, mert Ő e szentség által itt van közöttünk! Szeressük az Úr Jézus Krisztust!

Kik járnak templomba, kik gyónnak és áldoznak? Kik járnak szentségimádásokra? A Mária tisztelők az biztos. Az egyházi szabadkőművesség ezért is próbálja háttérbe szorítani és megszüntetni a Mária tiszteletet. Mert nagyon jól tudja, hogy ha az édesanyától a gyermeket elszakítják, nincs, ki védje.

Mondogatják, terjesztik, hogy minek a szentek tisztelete? Elegendő, ha Istenhez fordul a hívő, és Őt imádja. Közben azt akarják elérni, hogy az emberek Istent mind jobban káromolják, meg hamis isteneket, hamis Krisztust imádjának.

Még egy dolog. Amikor Jézus felment a mennybe, akkor megjelent az apostoloknak az a két fehér ruhás férfi: „Galileai férfiak, szólították meg őket, mit álltok égre emelt szemekkel? Ez a Jézus, aki közületek fölment a mennybe, úgy jön el ismét, ahogyan szemetek láttára mennybeszállt” (ApCsel 1,11).

Ezek szerint Jézus megdicsőült állapotban fog visszatérni. Amikor azt mondják, hogy Jézus itt van, vagy amott, akkor először is én azt kérdezném, hogy hogyan néz ki? Olyan, mint egy ember? Élő ember? Akkor az Apostolok Cselekedeteiből vett idézet által aligha lesz az a valódi Jézus Krisztus! Ő dicsőségben fog visszajönni, angyalok kíséretében.

Jézus az igazság

Amit ő kinyilatkoztat, az a legfelsőbb igazság. Tehát van Isten, és egy Istenben három személy van: az Atya, a Fiú és Szentlélek. Az Atya elküldte egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, aki emberré lett. Mikor lett Jézus Istenné? Ő mindig, öröktől fogva az volt, az Atyával és a Szentlélekkel együtt. Mint Fiúisten, örökké létezett. Nem a megtestesülés pillanatában lett Istenné, hisz pont akkor lett emberré. A fogantatás pillanatában felvette az emberi természetet. De ő már előtte, az Atyával együtt mindig létezett. A karácsonyi evangélium így hangzik: „Kezdetben volt az Ige, És az Ige Istennél volt, És Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél” (Jn 1,1-2).

Tehát Jézus az igazság! Isten megmásíthatatlan végső kinyilatkoztatását tartalmazza a Biblia. Hogy hogyan üdvözlünk, azt a Mennyei Atya Jézusban nyilatkoztatta ki, vagyis azt, hogy mit kell hinnünk, és hogyan kell élnünk, hogy bejussunk a mennyországba. Ezt Jézus nagyon világosan megmondta. És ha úgy élünk, eljutunk a mennyországba. Jézus nem hagyja, hogy elkárhozzunk, ha Ővele élünk, szeretjük Őt, elfogadjuk Őt. Gyarlók vagyunk, de ott van a bűnbocsánat szentsége, ahol bűneink bocsánatot nyernek. Szeresse Őt mindenki, még ha halálos bűnben lenne is és már nincs ideje meggyónni, papot kihívni. Legalább tökéletesen bánja meg a bűneit. Kiáltsa Jézushoz, hogy: „Jézusom, szeretlek, bocsáss meg!” És nem kárhozik el. De ha nem hal meg, akkor meg kell gyónnia, csak utána áldozhat. Azonban ne legyünk „vakmerőek”. Ne mondjuk azt, hogy Jézus úgyis megbocsát! Lehet, hogy pont akkor nem lesz lelkierő, hogy az illető felindítsa a tökéletes bánatot.

„Én vagyok az igazság” – mondja Jézus. És ezt a szabadkőművesség el akarja homályosítani. Azt próbálja elhitetni például, hogy Jézus csodái bizonyára irodalmi műfajok. Vagy egyesek úgy magyarázták például a kenyérszaporítást, hogy Jézus a lelkükre beszélt az embereknek és a gazdagok megszánták a szegényeket, és akkor hoztak nekik elég kenyeret. Azt is belénk próbálják sulykolni, hogy az evangéliumokat nem az apostolok írták, nem az apostoli időkben, nem is Jézus mondta azokat, hanem a középkorban valamikor kitalálták. Mindezek célja a hittagadás előidézése. Mekkora a nyomás, hogy ne higgyünk abban, amit Krisztus mondott, hanem fogadjuk el az „igazság újfajta magyarázatát”. Ez terjed körülöttünk. Ne lepődjünk meg.

Jézus az élet

Ő adja az életet: a földit és az örök életet. Ő ajándékozza a kegyelmet, hogy elnyerjük az örök életet, a mennyországot, és azt a lelkierőt, hogy a földi életünket ne tegyük tönkre. Sokan tönkre teszik a bűnös életükkel, és utána sírnak, hogy miért tették tönkre, és hogy nem lehet megjavítani. Nem minden rosszat lehet jóvátenni. Például egy magzat életének a kioltása után nem éleszthető újra a magzat.

A szabadkőművesség a bűnt akarja igazolni, mint a „szabadság újfajta gyakorlását”. A jó dolgot gyakran úgy mutatja be, mint valami rossz, elavult dolgot, a rosszat pedig, mint valami jót. A gyónás is mind ritkább. Erősödik az a vélemény, hogy „fölsleges gyónni”. Akkor ezek szerint halálos bűnben is nyugodtan lehetne áldozni? Csak akkor ez egy szentségtörés. Hányan nem is törődnek a lelkük tisztaságával. Nem érdekli őket, hogy halálos bűn állapotában élnek, mert úgy élnek, mintha a bűn nem létezne.

Azt is halljuk: Isten annyira szeret, hogy úgyis megadja mindenkinek az örök életet, nem kárhozzhatunk el, Isten ezt nem akarhatja. Ez egy féligazság! Az igaz, hogy Isten nem akarja, hogy elkárhozzon bárki is, mert Ő mindent megtesz, hogy ez ne következzen be. Még azt is megtette, hogy a saját Fiát áldozta fel értünk a kereszten, a mi bűneinkért. Érted is, hogy nehogy az örök kárhozatra juss, de neked is meg kell tenned egy lépést: bánd meg bűneid: Uram, én is veled akarok lenni, irgalmazz. A jobb latornak megbocsátott az Úr, és most a mennyországban van. Péternek is megbocsátott, neked is megbocsát, ha megbánod a bűneidet. De vigyázz, halálos bűn állapotában, ha meghal valaki, az örök kárhozat vár ránk.

Iparkodjunk mind jobban biztosítani az örök életünket. Ajánlom, hogy tegyünk egy fajta felajánlást, hogy Uram, bármilyen állapotban is vagyok, én akkor is bocsánatot akarok kérni tőled, számítsd majd be a mostani szándékomat a halálom pillanatában is. Hogy ha nem is leszek öntudatomnál, akkor is bocsáss meg nekem. Szűzanya azt akarja, hogy mind jobban biztosítva legyen a lelkünk:

„Szeretetek és hűségek által az Egyháznak az Isten terve szerinti tökéletes egysége újra fel fog ragyogni teljes fényében. Az egyházi szabadkőművesség sötét erejével szemben, amellyel tönkre akarja tenni Krisztust és Egyházát, odaállítom hűséges papi seregem erős fényét, hogy Krisztust szeresse, hallgassa, kövesse, és Egyházát mindjobban megszeresse, megvédje és megszentelje minden ember. Így ragyog fel a napba öltözött Asszony győzelme és Szeplőtelen Szívem fényes diadala” (1989.06.13.).

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

*Sóti János SJ,
a Máriás Papi Mozgalom magyarországi felelőse*